

– Не. Бях довольна от живота си. Ценях високо Стоян. Харесвах го. Бях възприела и внушенията му: „Никому не се доверявай, не споделяй, не се разкривай пред хората! Няма да те разберат“. Не беше мизантроп, обичаше посвоему хората. Беше милозлив. Даваше храна и на уличните кучета и котки. Но беше максималист в своите изисквания и безпощаден изобличител, затова и неразбран. Той бе човек стихия, словото му поразяващо; и наред с това бе безкрайно непрактичен и с маниакалния си страх от зарази не можеше да живее без грижи.

Беше се отдал на общественото поприще. Македония бе близо до сърцето му. Бе учителствал на младини там. Сближи се с някои македонски дейци: д-р Димитър Владов, Александър Протогеров и др., все противници на Борис Сарафов. Запознат с македонските работи, държеше сказки и пр., но не беше човек на делото, а на мисълта. Силно го вълнуваха събитията по време на Балканската и Междусъюзническата война. А Голямата война, т.е. Първата световна и последиците от нея посрещна с голямо униние. Стана загрижен, престана да се храни дори. Отпадна. Безцелно скиташе по улиците. А болестта го досъсипваше.

Стоян почина на 3 август 1927 г. в болницата на Червения кръст в София. На погребението му дойдоха малко хора. Беше необикновено горещ летен ден. Погребяхме го подобаващо в Централните софийски гробища. Не се сбъдна желанието му да бъде погребан до Вазов. Братята на Иван Вазов не позволиха.

Бележки:

1. Светослава Славейкова (1896–1959). Родена в София. Дъщеря на най-малката дъщеря на Петко Р. Славейков Пенка Славейкова, омъжена за минния инженер Тихол Панков. Умира на 28-годишна възраст след раждането на единствената си дъщеря Светослава, която оставя бебе на 7 месеца. Отглеждат я баба ѝ Иринка Славейкова и леля ѝ Донка Славейкова. След смъртта на бащата през 1911 г. е осиновена от леля си, която не е имала собствено семейство.

Светослава Славейкова подарява собственото си жилище в София на ул. „Г. С. Раковски“ 138 за музей, заедно с огромния Славейков архив. Работи в музея в продължение на десет години, до смъртта си.

2. Райна Михайловска, по баща Петрович (1866–1962). Родена и израсла в Русе. Чувствителна и деликатна жена, отлична пианистка.

3. Георги хаджи Бонев – сътрудник на сп. „Мисъл“. Имал син Бончо хаджи Бонев, който е обнародвал спомен от детските си години за Пенчо Славейков във в. „Дума на писателите“, февруари 1939 г.